

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoE/44/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214217110
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4214217110.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Astrová 2/A, IČO: 45 869 464, zastúpený verita s.r.o., so sídlom Bratislava, Karpatská 18, IČO: 35 940 875, proti povinnému: O. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XX, o vymoženie sumy 1.338,79 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno, č.k. 10Er/1195/2014-13 zo dňa 25. septembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením, vydaným vyššou súdnou úradníčkou, zamietol žiadosť súdneho exekútora Mgr. Jany Virličovej, so sídlom Exekútorského úradu Bratislava, Astrová 2/A, zo dňa 11.09.2014 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej pod sp. zn. 10Er/1195/2014, EX 1523/14. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 35, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, § 39, § 52 ods. 1 - 3, § 53 ods. 1 - 4, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 84/2007 Z.z., § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žiadosti súdnej exekútorke nie je možné vyhovieť. Konštatoval, že exekučným titulom v danej veci je rozhodcovský rozsudok sp. zn. IDB12100348 vydaný dňa 11.11.2011 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediálna, a.s., so sídlom v Bratislave. Za účelom preverenia, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej doložky preskúmal úverovú zmluvu č. 6476751907 zo dňa 14.03.2007, ako aj Obchodné podmienky Poštovej banky, a.s., pre úver, kde v článku 9. Prechodné a záverečné ustanovenia v bode 9.2. bola uvedená rozhodcovská doložka. Dospel pritom k záveru, že v danom prípade nebolo možné formuláciu rozhodcovskej doložky považovať za platnú rozhodcovskú doložku. Daným spôsobom formulovaná doložka spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňovala spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponechávala ho výlučne na vôli dodávateľa. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým úverovým podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Zároveň súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že nešlo o individuálne dojednanie tejto doložky, na ktoré by povinný ako spotrebiteľ bol zvlášť upozornený, ktoré by bolo s povinným zvlášť dojednané, on by bol s týmto ustanovením zmluvy súhlasil a prejavil by svoj súhlas podpisom. Zdôraznil, že podpis na úverovej zmluve nemožno považovať zároveň aj za prejav súhlasu s rozhodcovskou doložkou, na jej platnosť je nevyhnutné jej individuálne dojednanie a individuálny prejav vôle účastníkov zmluvného vzťahu podpisom. Povinný sa v tomto prípade bez vlastnej vôle a možnosti pričinenia vzdal vopred svojich

práv, v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na uvedené uviedol, že bez platnej rozhodcovskej doložky nemohol spor prejednať rozhodcovský súd, pričom takto vydaný rozsudok nie je vykonateľný a nemôže byť ani exekučným titulom. Na základe uvedených skutočností žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený, ktorý žiadal napadnuté uznesenie v celom rozsahu zmeniť a žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovieť, alternatívne uznesenie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, lebo sú tu ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli uplatnené, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo sa už prv začalo konanie, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a súd nesprávne vec právne posúdil. Súdu prvého stupňa vytýkal prekročenie zákonných limitov pre skúmanie žiadosti o vydanie poverenia, a to skúmaním iných listín ako pripúšťa výslovné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Exekučný súd nemal zákonné oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku. Ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale len ako tzv. exekučný súd. Oprávnený ďalej namietal prekročenie zákonných limitov pre skúmanie exekučného titulu podľa § 45 ods. 1, 2 zákona o rozhodcovskom konaní a prekážky rozsúdenej veci, a to skúmaním rozhodcovskej doložky. Skúmanie listinných dôkazov z konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu bolo podľa neho arbitrárnym a svojvoľným postupom v rozpore s ustanovením § 45 zákona o rozhodcovskom konaní a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Mal za to, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, skúmať rozhodcovské konanie, ani zmluvu, na základe ktorej bol vydaný, keďže doručený rozhodcovský rozsudok má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Ďalej namietal vylúčenie možnosti riešiť spory podľa zákona o rozhodcovskom konaní, a to nesprávnou aplikáciou právnych predpisov súdom prvého stupňa. Zdôraznil, že v zmysle ustanovenia II. časti bodu 10 Všeobecných obchodných podmienok Poštová banka, a.s., ako právny predchodca oprávneného postupovala v súlade s § 93b zákona o bankách, ktorý jej ukladal povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky, s tým, že v predmetnom bode bola klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku. Okrem toho argumentoval tým, že exekučný súd v rozpore so zákonom posudzoval uzavretú rozhodcovskú doložku podľa ustanovené § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere Občiansky zákonník taxatívny spôsobom vymedzoval, na ktoré zmluvné typy sa jeho piata hlava nevzťahuje. Ďalej podľa oprávneného prvostupňový súd nesprávne aplikoval § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, porušil § 153 ods. 1 OSP, pričom absentujú akékoľvek dôkazy pre právne závery súdu uvedené v rozhodnutí. Bolo podľa neho arbitrárne a nezákonné skúmať platnosť rozhodcovskej doložky a porušením čl. 2 ods. 3 Ústavy SR konštatovať per se jej neplatnosť z dôvodu, že spôsobila hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach ku škode spotrebiteľa, bez uvedenia, v čom má údajná nerovnováha spočívať. Ďalšia námietka oprávneného spočívala v tom, že súd prvého stupňa konštruoval nový skutkový stav bez účasti oprávneného a odňal mu možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a skutkovému stavu. OSP ani Exekučný poriadok, ani zákon o rozhodcovskom konaní neposkytujú žiadnu oporu pre záver, že by exekučný súd mohol vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku rozhodovať ako súd konajúci vo veci samej a teda, napríklad, vykonať vo veci samej dokazovanie alebo, napríklad, rozsudok zrušiť či zmeniť jeho výrok. Oprávnený namietal tiež aplikáciu sekundárneho práva Európskej únie v horizontálnych vzťahoch a judikatúry Európskeho súdneho dvora súdom prvého stupňa. Ďalšia námietka oprávneného smerovala voči porušeniu právnej istoty a legitímnych očakávaní, keď exekučné súdy v skutkovo a právne obdobných veciach poverenia vydávajú aj zamietajú. Napokon oprávnený namietal neprimerané zvýhodňovanie povinného pred exekučným súdom na základe jeho postavenia. Bol toho názoru, že postupom exekučného súdu bol porušený princíp rovnosti účastníkov konania, keďže bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek právny úkon, ho nezákonne zvýhodňuje len na základe jeho postavenia. Na podporu svojich tvrdení oprávnený v odvolaní poukázal na rozsiahlu judikatúru Najvyššieho súdu SR, Ústavného Súdu SR a krajských súdov.

K odvolaniu oprávneného písomné vyjadrenie podané nebolo.

Sudkyňa súdu prvého stupňa sa podľa § 374 ods. 4 druhej vety OSP vyjadrila, že nemieni odvolaniu vyhovieť a preto predložila vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods.1 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné, preto v zmysle § 219 ods. 1 OSP napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

V preskúmvanej veci bolo zo skutkového hľadiska z obsahu spisu zistené, že medzi právnym predchodcom oprávneného (Poštová banka, a.s.) a povinným bola dňa 14.03.2007 uzavretá zmluva o úvere č. 6476751907. Súčasťou zmluvy boli aj obchodné podmienky pre úver (verzia 2/2006) kde v článku 9.2 obchodných podmienok sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere budú riešené dohodou a v prípade nedosiahnutia dohody sa uplatní riešenie sporov v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom zriadenom pri spoločnosti ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA a MEDIAČNÁ, a.s. s tým, že rozhodnutie bude pre obidve zmluvné strany konečné a záväzné.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s ohľadom na dôvody uvádzané oprávneným v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza, že akákoľvek rozhodcovská doložka bez ohľadu na jej formu a znenie obsiahnutá v zmluve uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom je podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Takáto rozhodcovská doložka je preto podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) neplatná. V predmetnom exekučnom konaní ide o tento prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu povinnému ako spotrebiteľovi bolo zároveň týmto postupom odňaté jeho právo brániť sa a podať žalobu, prípadne akýkoľvek iný opravný prostriedok na všeobecný súd, pričom ide o právo spotrebiteľa upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky). Rozhodcovskú doložku si povinný ako spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými obchodnými podmienkami oprávneného. Mal možnosť zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým obchodným zmluvným dojednaniam, a teda aj rozhodcovskému konaniu.

Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa prijal záver, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom, keďže celý postup od rozhodcovskej doložky až po rozhodcovský rozsudok je prejavom zneužitia práv dodávateľa, ktorý si vlastne takýmto postupom zaobstaral ekvivalent rozsudku súdu takmer na akékoľvek plnenie zo zmluvy. Odvolací súd výkon práv oprávneného - dodávateľa podľa predmetnej rozhodcovskej doložky považuje za nezlučiteľný s dobrými mravmi a právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, v dôsledku čoho bolo dôvodné aplikovať ustanovenie § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní už v štádiu rozhodovania exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože súdny exekútor žiadal vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (neplatnú rozhodcovskú doložku) ani nemal byť vydaný, pričom rozhodcovský súd nemal ani právomoc rozhodovať spor účastníkov konania. Súd prvého stupňa preto správne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako celok.

Vecnú správnosť napadnutého uznesenia nebola spôsobilá spochybniť ani námietka o nesprávnom právnom posúdení veci v otázke samotnej neprijateľnosti rozhodcovskej doložky. Odvolací súd dodáva, že ust. § 93b zákona o bankách nezbavovalo právneho predchodcu oprávneného povinnosti predložiť povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinnému sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní, a aby bolo z neho tiež zrejmé, že mu boli poskytnuté aj

jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Pokiaľ právny predchodca oprávneného taktó nepostupoval, resp. pokiaľ takýto postup nebol oprávneným doložený listinami pripojenými k návrhu na exekúciu, súd prvého stupňa správne konštatoval neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Rozhodcovská doložka uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky je v danej veci treba považovať za neplatné dojednanie, pretože ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nepovažoval za potrebné vyporiadavať sa s ďalšími argumentmi oprávneného uvedenými v podanom odvolaní. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Odvolací súd v závere poznamenáva, že oprávnený podaním zo dňa 21.12.2014, doručeným súdu prvého stupňa dňa 29.12.2014, t. j. po vydaní uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, požiadal, aby súd exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku zastavil a aby mu bol vrátený súdny poplatok. Keďže k zastaveniu exekúcie podľa uvedeného zákonného ustanovenia môže dôjsť len v prípade udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom, a nie v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, súd prvého stupňa a ani odvolací súd o tomto návrhu ako právne bezvýznamnom nerozhodovali. Oprávnený v snahe dosiahnuť zrejme zastavenie konania (nie zastavenie neprebiehajúcej exekúcie) mohol zvoliť postup v súlade s ustanoveniami § 251 ods. 4, § 208 a § 222 ods. 2 OSP, čo sa však v tomto prípade nestalo.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.